

den mouw gespeld omtrent genoemd boek, want hij heeft het met den meesten smaak zelf doorgewerkt.

De manier van de-dingen-noemen-zoals-ze-zijn, komt ook voor in „Jaap” en dat is een boek, dat de schrijfster wel goedkeurt. (Hiermee bedoel ik nu weer niet dat Jaap van hetzelfde genre is als Pallieter.)

En nu wat betreft Heyermans.

Zijn boeken „Droomkoninkje” en „Vuurvlindertje” zullen „de reine bloem van meisjesargeloosheid al evenmin vergiftigen”. Zij behooren juist bij die boeken, die we neerleggen, met, zooals de schrijfster van het stukje het noemt „een glimlach, een glimlach van ontroering, van begrijpen”. De ontroerende toewijding van tante Toos uit „Vuurvlindertje”, voor de kinderen van haar gestorven zuster, leert ons, dat een vrouw uit het volk, onder een ruw, ongepolijst omhulsel vaak een mooie, teedere ziel verbergt.

Ik hoop dat ik zoo mijn meening duidelijk gemaakt heb zonder te scherp te zijn geweest. En dat er nog meer brieven over dit onderwerp zullen volgen die van

ELISABETH.

Beste allemaal.

Julie zult mij wel niet kennen, want 't is de eerste maal dat ik in O. C. schrijf. Wel lees ik steeds alle brieven, en doordat jullie elkander in O. C. ook telkens vragen stellen, wil ik dezen keer ook eens een vraag doen. Je hebt zeker allen in 't Maartnummer 't stukje gelezen, getiteld „Boeken” door Rie v. R. Nu is dit mijn vraag: „Begrijpen jullie met welk doel Rie dat geschreven heeft?

Zou 't soms zijn om ons te waarschuwen, dat wij niet tot één der meisjes, welke zij opnoemt, behooren?

Ik begrijp Rie echter niet goed.

Geen der meisjes deugen. Met de één wordt gespot omdat zij enkel Christelijke boeken leest, en wel van speciaal Nederl. schrijvers of schrijfsters.

Een tweede wordt een beetje geminacht, omdat zij van alles doorleest en niet eens naar den naam der schrijver kijkt.

Een derde doet verkeerd door onchristelijke boeken te lezen, (hoewel deze lang niet altijd slecht zijn, maar dikwijls heel leerrijk zijn, b.v. van Mevrouw Ina-Boudier Bakker enz.)

En de vierde wordt uitgelachen, omdat zij veel van gedichten houdt.

Volgens Rie is dat overdreven en kan zij velen toch niet begrijpen, en vooral ook niet de boeken: „De kleine Johannes”, of „'t Viooltje dat weten wilde”.

Maar waarom kan dat nu niet?

Alle meisjes zijn toch niet eender?

't Eene meisje is toch meer ontwikkeld dan het ander.

Ja, nu bedoel ik mij zelf niet hoor, maar zou Rie dan zelf zooveel gelezen hebben en zooveel menschenkennis bezitten?

Misschien heb ik wat overdreven en meende Rie 't niet zoo, maar gelooven jullie niet dat Rie ook wat overdrijft?

Misschien wil Rie mij zelf wel antwoorden, anders zou 'k wel graag eens een ander z'n meening over dat stukje hooren!

'k Wilde graag nog wat vragen, als 'k mag van de Redactie en mijn brief niet te lang wordt.

In O. C. van Januari stond een brief van Henriëtte, waarin zij vroeg, om de uitlegging van „De Bruidsketting” van Wilma. Er is echter nog niet op geantwoord. Weet één van jullie het ook? 'k Ben er, net als Henriëtte, erg nieuwsgierig naar.

Hoe vonden jullie Moedertjes brief. Vindt jullie ook niet, dat Moedertje in veel dingen gelijk heeft?

Maar nu durf ik niets meer vragen.

'k Eindig eens gauw.

Allen hartelijk gegroet van

JANNY.

CORRESPONDENTIE VAN DE RÉDACTIE.

Verbetering. In het vorig nummer sloop in „Josephine's Rustkuur” een fout. *Gré* werd daar *Gie* genoemd. Een rare naam, die de goedkeuring van de schrijfster dan ook ganschelijk niet kon wegdragen.

Mej. L. A. te Z. B. Neen, dat vers kunnen we niet opnemen, ook al vraagt u het nog zoo dringend. En wat hebt u er per slot van rekening aan? 't Vers wordt er niet goed door. Zeker ontvangen we gaarne verzen. Wij hebben er toch zelf om gevraagd, zooals u zegt. Maar nooit beloofden we, alles, wat ons gezonden werd, ook op te nemen. We kunnen alleen gebruiken, wat we meer of minder goed vinden.

En 't ijdelheidje, dat in uw schrijven om 't hoekje gluurt, geeft ons geen aanleiding, om van ons besluit af te wijken. We zijn er van overtuigd, dat we u zoo den besten dienst bewijzen.

Mej. K. D. te Z. We kennen die school niet.

Mej. R. L. te K. Zendt u ons de copy maar eens toe, dan kunnen we er over oordeelen. Maar we beloven niets. U zult dus ook, als het zoo uitvalt, met een weigering genoegen moeten nemen.

Mej. L. B. te A. Op die kwestie kunnen we niet ingaan.

Mej. C. E. te B. Neen, mejuffrouw, dat is toch heusch niet zoo. Als u 't boek nog eens leest, zult u zelf wel

zien, dat het ongelijk aan uw kant is. Overigens dank voor uw waardeerend schrijven.

Anna. Te veel van 't goede, Anna. En gedichten, die reeds elders geplaatst zijn, kunnen we niet gebruiken.

Mej. D. K. te L. Met die meisjesverenigingskwestie bemoeien we ons niet. Dat is niets voor ons blad. Die vereniging moet zelf weten, wat ze doet. Maar ons dunkt, dat zoo'n kleinigheid toch geen verwijdering behoeft te brengen. Met een beetje goeden wil kan dat gemakkelijk weer in orde komen.

't Molletje. Wat een rare schuilnaam. Maar, Molletje, we kunnen je in die kwestie geen raad geven. Dat is geen kleinigheid, hoor. Maar verlies den moed maar niet. Als die „hij” werkelijk wat om je geeft, komt het wel weer in orde. Wat toch eigenlijk dwaas van twee verstandige menschen, vind je niet, om dáarover zooveel strijd te maken. En wat dwaas van Molletje, om haar zin door te drijven. We weten werkelijk niet, wie *gelijk* heeft, maar... komt dat er wel op aan?

Gelijk hebben en dan toch toegeven, dat is van méer waarde. En 't was nu toch in elk geval geen kwestie, waarin van toegeven geen sprake kon zijn. Waarom wil je nu wachten, tot *hij* het weer in orde maakt? Zou je zelf maar niet eerst eens beginnen? Als een molletje wegkruipen achter eigen meening, dat helpt toch ook niet, is 't wel?

Wees verstandig en bederf niet, wat zoo mooi kan zijn.